

Новогусарівська гімназія
Балаклійської міської ради Харківської області
64264, Харківська область, Ізюмський район, село Нова Гусарівка,
вулиця Центральна, будинок 47, телефон 66-5-84
e-mail:novohusarivskiy@ukr.net, код ЄДРПОУ 25457752

Лінійка пам'яті

«Афганістан – наш біль»

Учитель англійської мови

Чмут Інна Сергіївна

с. Нова Гусарівка, 2021

Мета: розширити знання учнів про історичні події афганської війни; виховувати повагу і шану до воїнів-інтернаціоналістів, до трагічної сторінки нашої історії; розповісти про односельчан, що служили в Афганістані, віддати данину пам'яті полеглим воїнам-афганцям.

Обладнання: свічка, відеофільм, збірка віршів про події в Афганістані, мультимедійне устаткування.

Хід заходу

Ведучий 1. З давніх-давен український народ підтримує священну традицію – вкарбувати у свідомість прийдешніх поколінь пам'ять про бойові подвиги кращих синів і дочок, які сповна виконали свій військовий обов'язок.

Ведучий 2. Афганістан... Уже більше 28 років у нашій свідомості прописалося це слово не як географічна назва далекої мусульманської країни, а як синонім людського лиха, справжнього людського пекла.

Ведучий 1. За кожним воїном-афганцем – своя доля, свій життєвий подвиг, свій крок у безсмертя. У страхітливому полум'ї війни народжувались молоді солдати і командири, які з перших днів служби в Афганістані пізнали ціну життя, ціну справжньої чоловічої дружби, ціну взаємовиручки і взаємопідтримки, склали екзамен на зрілість, мужність і гідність.

Ведучий 2. Війна безжально перекреслила тисячі молодих життів, переінакшила дії, плани, понівечила тіла і долі. Але разом з тим, серед страшних небезпек, вогню, крові, нелюдського напруження – вимужніли і загартувувались.

Ведучий. Афганська війна тривала 10 років. Триває і сьогодні, але, слава Богу, вже без участі наших солдатів. А тоді, йдучи у те пекло, вірили, що несуть визволення приниженим та поневоленим, що йдуть не вбивати, а захищати нове життя.

Молоді юнаки ходили до школи, відвідували дискотеки, залицялися до дівчат. Коли прийшов час, вони були призвані до лав Радянської армії.

Ведуча 1.

Проводжали хлопця в армію служити

А в очах юначих іскорка жива

Пахнуть стиглими садами

Пахнуть спілим житом

Вишиті любов'ю батьківські слова

Проводжають хлопця

Друзів повна хата

За столом розмова повинню тече

Лиш притихла мати,

Лиш схилилась мати

На уже доросле синове плече.

Ведуча 2.

Хто ж знав що їм випаде доля служити в Афганістані

Ведуча 1. 25 грудня 1979 року Радянські війська були введені в Афганістан для виконання інтернаціонального обов'язку. Багатьом із них ніколи вже не повернутися до рідної хати, не побачити ні рідних, ні неба, ні гарної землі. Вони поляжуть навіки. Кого поховають товариші, хто пошматований розлетиться в прах на гігантських фугасах. І тільки гнівний йогодим понесуть над землею східні вітри. Кажуть, що час – найкращі ліки, хоча роки минають, а пам'ять вперто вертає усіх назад, коли наші недолугі керівники взялися наводити лад на чужих територіях, віддавали абсурдні накази

Ведуча 2. 27 грудня 1979 року за рішенням Політбюро ЦК КПРС, очолюваного Леонідом Брежнєвим, війська СРСР увійшли до Афганістану для підтримки прокомуністичного режиму Народно-демократичної партії Афганістану. Спочатку радянські війська розташовувалися гарнізонами у великих містах країни, а згодом поступово втягнулися в бойові дії по всій території Афганістану.

Ведуча1. Вся вулиця на службу проводжала

Улюбленця свого – Василя,

А парубчак потрапив до Афгану.

А там уже не служба. Там війна !

А там стріляють, звісно ж, із-за рогу.

А там аніфронтів, анітилів.

А там уже покладено, їй-богу,

Багато наших Василів!

В країні досить виплавлено цинку –

Всім Василям убитим по труні.

Хто зможе дати правильну оцінку

Оцій такій неправильній війні?

Чи той, хто із найближчої трибуни

Одягнутий в кольчугу орденів

Послав на смерть довірливих і юних

В патріотизмі зрощених синів?

Чи той, хто у районнім виконкомі

Від імені народу засіда

І відмовляє батькові в прийомі,

коли удомі – цинкова біда?

Нам не прикрити рани орденами

І квітами жахливої труни,

Гріхом найтяжчим нависа над нами

Свинцева тайна «хитрої» війни.

Ведуча 2.. Нове керівництво СРСР на чолі з Михайлом Горбачовим визнало помилковим рішення попередників, і з кінця 1986 року пішло на поетапне виведення військ з Афганістану. Однак воєнній дії не припинялися.

Ведуча1. Восени 1988 року за наказом з Москви розпочалася операція «Тайфун». Радянська авіація завдала нищівного удару по кишлаках уздовж траси Кабул – Саланг, якою мали виводити війська. 15 лютого 1989 року останній радянський солдат залишив афганську землю.

Ведуча 2. Минають дні, ідуть роки.

Життя листки перегортає.

А біль Афгану – навіки,

В душі чомусь не замовкає.

Я повернувся з тих завій,

Але тривожать сни, як рани,

Що ми ведемо смертний бій,

І що товариш все ще з нами.

Гірський суворий перевал,

Розщелина... Важке каміння...

Товариш мій від кулі впав,

І смерть нагадує про тління.

Живу. Валерія - нема.

Немає сина, брата, друга.

І тиша скрикує німа,

І не стихає в серці туга.

Я там, ще й досі на війні,

Обличчя вгадую знайомі

І з другом бачуся у сні.

І кличу все його додому...

Ведуча1. Через цю безглузду війну пройшли 700 тисяч чоловік. І серед них 30% були українці. Звання Героя Радянського Союзу було присвоєно 72 військовослужбовцям, з них – 12 українцям. 15 тисяч воїнів загинуло у радянсько-афганській війні.

Ведуча 2. Статистика свідчить : 160 тисяч наших співвітчизників, українців, брали участь у цій війні. 3360 не повернулися; з них 3280 загинуло, а 80 пропало безвісти чи потрапило в полон. Понад 8 тисяч були поранені, 3560 стали інвалідами. 550 вдів. 711 сиріт. Такий рахунок Афгану.

Ведуча1. Потрапивши на палаючу афганську землю, мужні воїни-інтернаціоналісти всім серцем прийняли її біль, як свій, і до останнього подиху захищали інтереси її багатостраждального народу.

Старенька мати йде до свого сина,

Гранітні плити плачуть під ногами,

Стукоче серце в грудях, ниє спина:

Синочку, рідний, йди в обійми мами

Ведуча 2.

Тече сльоза і падає на плечі.

Із стелі очі дивляться хлоп'ячі.

Їм тільки жити, жити і творити,

Вони ж навіки залишаються дитячі.

Ведуча1

Стоїть старенька й плаче. Ні, ридає...

Перед очима в неї похоронка,

І бій, що котрий день вже не згасає,

І у землі пекуча та воронка.

Ведуча 2.

Синочку, рідний, чуєш, як курличуть
У синім небі сумно журавлі?
Вони ж тебе до себе, сину, кличуть,
А ти лежиш в холодній цій землі.

Ведуча1.

Я чую, мамо, чую, як співають
Мені над Україною пісні.
Ти не журись, я крила розпростаю
І прилечу до тебе уві сні.

Ведуча 2.

Українським рушником зітру сльозину
І поцілую в сиве чоло:
О, синку рідний, мій єдиний сину,
Як хороше б мені тоді було!

Ведуча1.

Стоїть старенька мати на могилі,
І навіть квіти плачуть мовчазні.
Від сина погляд відвести не всилі,
А син довічно житиме у сні.
Не повернувся чийсь батько, не повернувся чийсь син, але рідні продовжують
чекати звістки. Особливо чекає мама. І пише сину листи.

Ведуча 2.

Посміхнувся поштар винувато,
Що сказати мені – він не знає.
Не приніс знов листа від солдата,
Адже знає, що я так чекаю.
Ти пиши мені, синку, частіше
Хай дорослий – мені ти дитина,
Повертайся додому скоріше,
Дороженький, хороший мій сину.
Мені часто тиснишся ночами,
А прокинусь – тебе вже не бачу.
Подивлюсь на портрет твій і часто,
Щоб ніхто не помітив, я плачу.
Знаєш сину, мені 38,
Я бадьора, зовсім не хворію,
Все гаразд у нас дома, та тільки
Я чомусь, мій хороший, сивію.
Я думками, синочку, з тобою,
Ти пиши, щоб душа не боліла.
Щоб діждалась тебе молодію
І чорнява була, а не біла...

Ведуча1. І невже можна забути оту згорьовану неньку, оту ранню сивину, оті
виплакані сльози над «цинковими» хлопчиками, яких у Союз привозив

«чорний тюльпан». Так називали літак, який щодоби вивозив гроби загиблих до Союзу...

Ведуча 2.

Ветерани-афганці!

Скільки горя випало на вашепокоління! Але вимудрі. Ви умієте прощати і любити. Для тих, хто побував в Афганістані й зараз перед очима постають жахливі картини боїв, обличчя товаришів, які загинули, а ночами сняться кошмарні сни.

Ведуча1. Афганська війна героїчна і трагічна не тільки із-за обелісків, вона тривала вдвічі довше ніж Велика Вітчизняна. Ніким і нікому не оголошена, вона потребує глибокого осмислення. Нема такого комп'ютера, щоб водночас здобути всі уроки, політичні й військові, які необхідні для суспільства. Тому, нехай пам'ять прокручує: було? як було? і чи так це було?

Ведуча 2. Закінчилась війна. Багато молодих воїнів-інтернаціоналістів були нагороджені орденами і медалями, але найвищою нагородою тих, хто уцілів - є життя, а для загиблих - пам'ять.

Ведуча1. Летять, відлітають у вічність роки, скільки б їх не минуло, не зітруть у народній пам'яті імена воїнів-афганців.

Схилимо ж голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя, увійшовши у безсмертя.

Ведуча 2.

Хвилина мовчання, хвилина мовчання.

Пекуча й терпка, як сльоза.

Хвилина мовчання-у ній наша любов і горе

Як подвиг полеглих,

Священна хвилина мовчання.

Прошу встати і вшанувати пам'ятьзагиблих хвилиною мовчання.

Ведуча1. Ми обіцяємо ніколи не забути, якою ціною завойоване мирне життя. Будемо гарно вчитися, щоб бути гідними тих, хто віддав своє життя за наше сьогодні.

(Фонограма пісні «Офіцери»).

Ведуча 2. Слухайте! Дивіться! Запам'ятовуйте. Поручіз нами воїни-інтернаціоналісти, батьки рідні воїнів, які загинули в Афганістані. Сьогодні ми висловлюємо їм вдячність і даруємо квіти. Запрошуємо до слова наших гостей

Учитель.

Ведуча1О, Україно! Ніжно пригорни

Усіх живих своїх синів, як мати,

Щоб ми уже не бачили війни,

Не чули щоб ніколи звук гармати

Вчитель. Нашим гостям і всім присутнім бажаємо здоров'я, щастя, миру, душевного спокою, злагоди, добробуту у великому домі, що зветься - Україна.

Ведуча 2Хай буде все, щомає бути:

І тихі радощі життя,

Калини цвіт і вишень біле диво,

І мирних ранків сонячність щаслива,
І наша вдячність нескінченна,
І України бойові знамена.

